

תמרורים

הבלונדי הגבוה

הוכתר על ידי עיתונאי-הספורט באירופה, לכדורגלן השנה, ארי ברה ראן, 25, שחקן קבוצת הצמרת הגרמנית בורוסיה מינכן מינכן-באדן, שקלע, בעונה האחרונה, 24 שערים לשערי היריבים, שיא הליגה הגרמנית. קבוצתו של ראן הבלונדי, הנישא ל-1.84 מטר, דחתה את הצעתה של קבוצת אינדהופן ההולנדית לרכוש ממנה את ראן תמורת שמונה מיליון מארקים (יותר משיבעה וחצי מיליון שקלים).

הנכד של הסבא

נחוג במרדכי, יום-הולדתו ה-50 של **חואן קארלוס הראשון**, מלך ספרד זה 12 שנה, שעלה לכס המלוכה יומיים אחר פטירתו של רודן ספרד, פרנסיסקו פרנקו, בהתאם לצויר אתו של זה, שביקש להחזיר בכך את המלוכה לספרד, 44 שנים אחר שסבו של חואן קארלוס, המלך אלפונסו ה-13, התפטר, וזרז בכך את התהליכים שהביאו למילתמת-האזרחים הספרדית כעבור חמש שנים.

ההיסטוריון והמשורר

נחוג בחיפה, יום הולדתו ה-80 של **יצחק שפירא**, לשעבר מנהל בית-הספר הריאלי היוקרתי ומחברה של שורת ספרי-היסטוריה (ביניהם ארבעה כרכי דיבריי-ימי-העמים בעת החדשה). שפירא, יליד פולין ואחיו הצעיר של המשורר ש. שלום (ששמו המלא הוא שלום שפירא), עלה לארץ בגיל 15, למד את מיקצוע ההוראה בבית-המדרש למורים בירושלים והשלים בלימודי ההיסטוריה באוניברסיטת לונדון, בה גם שימש, לפני יותר מ-50 שנה, כיו"ר אגודת-ההיסטוריונים הארצי-ישראלים בבירה הבריטית.

המתמטיקאי מן האציל

נפטר בתל-אביב, תוך כדי צפייה בטלוויזיה, בגיל 66, **אליהו גיצלטר**, יו"ר הנהלה של קופת החולים מכבי ומבכירי הפרקליטים בארץ. גיצלטר, יליד ליטא, שבנוסף להיותו ממשפטן, היה, כעבר, גם מורה ומתמטיקאי, עבד בשנות ה-40 כליש"ת הסטטיסטיקה הממשלתית המגד-טורית, עד שנתגלתה עובדת היותו חבר באצ"ל, בגינה נכלא מיספר פעמים במחנה-המעצר הבריטי בלטרון. בצה"ל שרת גיצלטר כקצין בכיר במשרדה הצבאית ובחילי האזרחיים גם היה מרצה למשפטים באוניברסיטה.

התמהוני והתפוזים

נפטר בארלינגטון שבקירבת וושינגטון, בירת ארצות-הברית, ממחלת-הסרטן, בגיל 80, **חביב זיבר**, קבלן-בניין תל-אביבי תמהוני של שנות ה-50. הוא ירד מנכסיו משהתמסר להקמת ליגה אנטי-קומוניסטית ול-מאבק לטובת חסרי-האמצעים בעיר. שיבר, שנעצר משהטמין כרוזים אנטי-סובייטיים במשלוחי פרייהדר לברית המועצות, ירד, בסופו של דבר, לארצות-הברית, בה היה לישראלי הראשון (ועד כה היחיד) שביקש מיקלט מדיני, על סמך דיעותיו האנטי-קומוניסטיות.

ההיסטוריון והקייבן

נפטר בקיבוץ אפקים שבצפון-מזרחה, בגיל 86, **אלון-מישנה אלעזר** ("לשיה"), גלילי, ממנהיגי היסוד לתורת-הלחימה של צה"ל. גלי, יליד רוסיה, היה תיאורטיקן והיסטוריון צבאי (ויועצם של כמה שרי ביטחון), שייסד, לפני כמעט 50 שנה, את ירחון אירגון ההגנה מערכות. ששימש במשך שנים כמכיללה לפיקוד ומטה שבכתב לכרייה-ההגנה, ובו גם הרבה לפרסם את מחקריו הצבאיים, לעיתים תחת שם-העט אנרא.

סער בכוס מים

(המשך מעמוד 15)
שר יהיה לעמוד ככל המשימות הימיות אם ישרבו מערכות-לחימה נוספות בזירה הימית, ואם לא יכנסו לשיגעון גדלות.

העניין הוא שמהבחינה המיקצועית שני הצדדים צורקים, והתשובה אינה נמצאת בים, אלא דווקא באוויר. ניתן להתייחס אל ישראל כולה כאל נושאת-מטוסים, שמסיפונה ממריאים מטוסים למשימות הלחימה הימית של הים. סכיב נושאת-המטוסים הענקית משוטטת ספינות מהירות, וצלולות, כדי לתת לה הגנה מושלמת. הקוני ספציה הזאת היא מצויינת — בתנאי שהיא אמיתית.

חיליה-אוויר של היום אינו מתמחה בלוחמה ימית. באופן תיאורטי, הוא מסוגל לפגוע בכל מטרה על הים, כמו על היבשה — בתנאי שהוא מכיר אותה.

חיליה-אוויר, הבלוע יותר ממחצית תקציב-הביטחון של ישראל, אוהב לק"ח עליו את כל המשימות, בעיקר בדיונים על התקציב וחלוקתו. בפועל, כשטת, חיליה-אוויר מוקצה למטרות

הפקרת הזירה

הימית וטיפול

בלבדי של חיל

האוויר יכולה

להתגלות כהימור

מסוכן מאוד

על-פי סרר-עריפות חיל-האוויר, ולא צה"לי. בזמן מילחמה עליו להתעסק בסיועה שלמה של מטרות, לפני שיוכל להתפנות ולדפוק איזו ספינת-טילים סורית.

במצב הנוכחי, כאשר חיל-האוויר הישראלי בנוי כפי שהוא, אין מנוס אלא לצרד בפיתוח אמצעי-לחימה עצמאיים, שיוכלו לתת גיבוי ליכולת של חיל-האוויר. בכלל, רצוי שלכל מצב יהיו לפחות שני פתרונות, בדיוק כמו ששטח-השמדה על הקרקע חייב להישלט על-ידי שני מקורות-אש בעת זכונוה אחת. אותו העיקרון חל גם על גזרות-לחימה.

הפקרת הזירה הימית לטיפול בלבדי של חיל-האוויר יכולה להתגלות כהימור מסוכן, אם הים יהיה, למשל, זירת-פלישה, וחיל האוויר יועסק כרזמנית כטיכוד כוחות-הקרקע ברמת-הגולן, שי יישתקו מול התקפת-שריון סורית.

זהו המצב הנוכחי. אבל אם יתייחסו לגישות נושאת-המטוסים, או יש לאמץ את כל הגישה, ולהקצות חיל-האוויר נפרד למטרות חיל-הים, כמו שזה קיים בנושאת-המטוסים. אין סיבה, פרט ל-שמרנות ולתיאבון של חיל-האוויר, שלא להקצות מיסגרות אוויריות נפרדת לגמרי, שיעמדו באופן מוחלט לרשות הלחימה הימית,

הטיעון הישן של חיל-האוויר על גודל המדינה וחיל-האוויר שלה, וכמות יחידות-השירות הנפרדות שיש להקצות לכל מטוס, טוב רק כאשר אין קול-נפץ באוויר. בניית נוהלי שיתוף-פעולה תישאר, למרבה הצער, שנוצר בנסיון ממושך, כהצגת כוונות, שלא תעמוד ביום-הפקודה.

כלי שינוי המיסגרות האוויריות, לא תהיה ברידה, וצה"ל יאלץ לבנות צי חזק וגדול, שיהיה הרבה מכפי שהי מדינה יכולה להרשות לעצמה.

כל השנה. עברתי גם ניתוח מסוכן, שרחיתי אותו בגלל המישפט. מה שהי מישפחה עברה איתי! ילדים? אני אלמנת 1967. לא הספקתי.

ירדתי למה אני הולכת, כשהתלוננתי על שוחד מיני — החקירות, המישפט.

דווקא ביחידה לחקירות-הונאה התייחסו אלי בסדר גמור. לא גרמו לי להרגיש מושפלת.

כשטיילמן הודיע לי על פיטורי, פניתי לוועד. זה היה טבעי. אז פנתה גם אילנה. לא ירדתי על פנייתה.

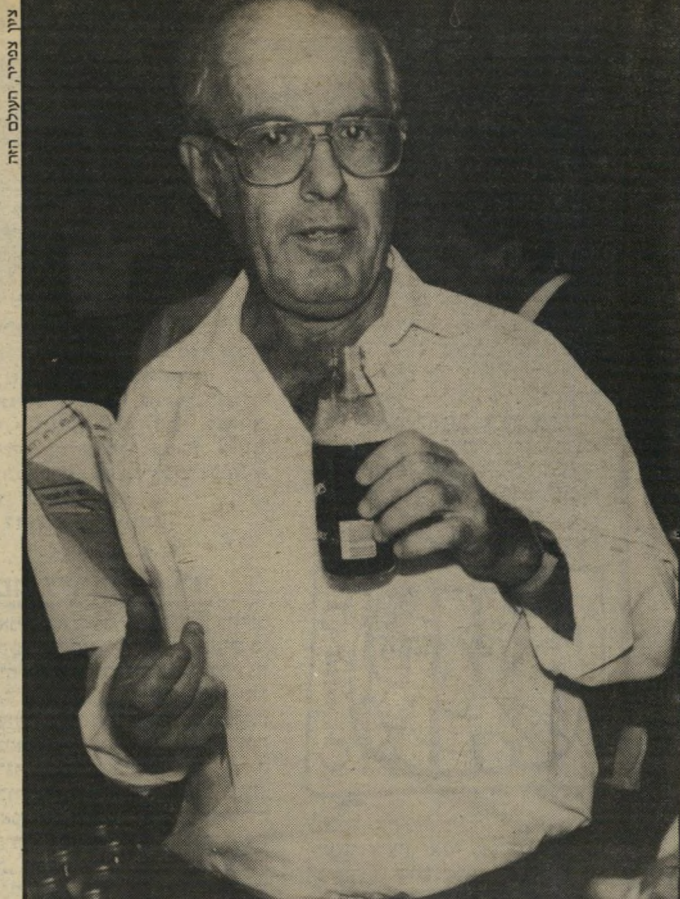
אחר-כך הכל התפוצץ. אני יודעת שהיה עימות בין חיים אילת, יושב-ראש הוועד, ובין טייטלמן, אבל אילת בעצם עזר לנו, כמיסגרת תפקידו, וחטף אש. לא נעים לי מכך. כיום אני עובדת כמזכירתו, ויודעת להעריך את מה שעשה.

לולא הפיטורין, בחיים לא הייתי מדברת על זה. אני מתביישת בכך. גוסטאב בדיאן — זאת לא גבורה כזאת גדולה! הכרתי גברים מקסימים ממנו בחיי...

שתקתי על הסיפור מוצמבר, התאריך שבו זה קרה, ועד לפברואר, התאריך שבו זה התפוצץ.

את יכולה לתאר לעצמך, איך הרגשתי במשך המישפט, כשכאב כל מיני סקרנים ועיתונאים וכחנו אותי. אני בלונדית, נחשבת די חתיכה.

גיל: למה בערך? בדיוק בת 41: הרי מוי של "הבלונדית" דבק בי, ובאחת הכתבות אף הישוו אותי לכריסטיין קילר (פרוצה שהתפרסמה בפרשת פרפיומו האנגלית). כרכו אותי ביחד עם אילנה, והבלישו עלינו דימוי זול כזה. אני נשמעת לך זולה?

אהרון טייטלמן הוא שאל לשלום: עניתי: חרא!

פעמים אפשר להכין תה? פעם אחת ניסה להכניס את היד מתחת לחולצה שלי. אז ירדתי שאני בבעייה רצינית. לקראת הסוף, כשלא הצליח להתקדם, הוא נעשה עצבני. נראה כאילו הבין שסידרו אותו. הוא ניסה לקבוע פגישה אחרת. התחמקתי. הסברתי לו שאני מחכה לאינטסלטור. הוא ענה: "כשרוצים לפגוש במישהו..." יותר לא ראיתי אותו. למחרת טילפן אלי למישרד ואמר לי — חצי באנגלית: "אני יכול לראות אותך בכל יום, חוץ מיום שישי. אז אני נוסע הביתה..." שלא תחשבו שאני לא מבינה את התגובה שלו, כשהעניין התפוצץ. הוא

גוסטאב בדיאן היה לי קשה נורא להיפטר ממנו!

איש נשוי, ובטח נכנס למכונה גדולה. אחרי שהעניין שלי לא הסתדר, טילפנתי לבדיאן. הוא נשמע מעוצבן לגמרי, ואמר שהוא מבין שסידרו אותו. השופט החליט שבמיקרה שלי אין קיין. הוא החליט שזה לא שוחד מיני לגבי — הסיפור נגמר. אני נשמעת מאוכזבת? אני שמחה שזה נגמר! אבל שזה ככה ייגמר, אחרי מה שעברתי: חקירות, השמצות, כתובות מעליבות בעיתונים. סכלתי נורא

...ומיהו
גוסטאב
בדיאן?

גוסטאב בדיאן הוא איש המפלגה-הליברלית. הוא כיהן כיושב-ראש הסתדרות המהנדסים. אחרי-כך כיהן קדנציה אחת בכנסת, ולא נבחר בשנית. לא זכור שהותיר את חותמו על בית-המחוקקים. את פירסומו הלאומי קנה לפני כמה חודשים, כשהתפרץ, מתנשף ומזיע, לשתי מערכות-עיתונים. באותה התקופה רע"ש הכותרות על "איש-ציבור", המעורב בפרשה החמה התור-נית — פרשת-טייטלמן. דובר על "איש-ציבור" אלמוני שטיי"טלמן סידר לו, כביכול, מאה-בת. אי-פירסום שמו של "איש-הציבור" הצית את הדימוי הלאומי. פירסום כמה פרטים רק הגביר את הסקרנות התיק-שורתית: מיהו הגיבור עלום-שם שישל את הפרשה החדשה? ועוד פרשת-מיני!

אז התפרץ בדיאן למערכות-העיתונים והודיע בהתרגשות: "זה אני! זה אני!" כוכב נולד.